

Balandžio 14-oji, ketvirtadienis

Pirmajame grožio salone, kuriame įsidarbino iškart baigusi kirpėjų mokyklą, Lorna turėjo klientą, antropologą iš Sasekso universiteto. Kartą jis pasidalijo su Lorna savo teorija, labai ją sudominusia, — esą ankstyvieji žmonės bendraudavo iš esmės telepatiškai, o mes išmokome kalbėti tik tam, kad galėtume meluoti.

Per kitus penkiolika metų Lorna suprato, kad tame gali būti nemažai tiesos. Nes vieną savo pusę mes visiems rodome, kitą slepiame. Tiesa. Ir melas. Šitaip sukasi pasaulis.

Ji tai suprato.

Dievaži.

O dabar jai labai skaudėjo. Dėl melo.

Lorna tepė dažus Alisonai Kenedi ant plaukų šaknų, giliai paskendusi savo mintyse. Išsiblaškiusi. Neįprastai tyli ir nešneki. Galvojo apie Gregą. Priblokšta to, ką sužinojo apie savo meilužį. Nekantravo kuo greičiau sutvarkyti Alisoną ir vėl sėsti prie nešiojamojo kompiuterio, kol vyras, Korinas, negrižo namo. O grįš jis maždaug po valandos.

Iš oranžerijos, sujungtos su virtuve, kuri pastaruoju metu tarnavo ir kaip kirpykla, atsklido šuniukų viauksėjimas. Jų motina Milė atsivedė šešis mažyčius labrapudelius. Lorna ėmė dirbti namuose, — didžiam Korino nepasitenkinimui, — kad galėtų atsiduoti savo aistrai: veisti šiuos mielus padarus. Be kita ko, ši veikla nešė ir visai padorias papildomas pajamas, nors Korinas iš to tik tyčiojosi. Tiesą

sakant, pastaruoju metu jis tyčiojosi iš visko, ką Lorna daro, kokią valgi padeda jam po nosimi, kokiais drabužiais vilki. Bent jau šunys ją myli. Ir Gregas, — taip ji manė iki šiol.

Dažnas klientas atsiverdavo Lornai, tarsi sėdėtų pas psichiatrą, o ne kirpėjos, tvarkančios jų plaukus, kėdėje. Pasakodavo intymiausias santykių problemas, atskleisdavo paslaptis, kurias slėpdavo nuo savo partnerių. Štai Alisona nerūpestingai čiauška apie naujausią meilės romaną, šįkart su asmeniniu treneriu.

Ar yra nors vienas žmogus, neturintis paslapčių? Lorna neretai apie tai susimąstydavo.

Ji ką tik sužinojo, visai atsitiktinai, iš anksčiau šiandien apsilankiusios klientės, šį tą skausmingai žeidžiančio. Kartais tiesa apie žmogų, — ypač apie žmogų, kurį myli, — labai skaudina. Tuomet giliai širdyje gailiesi, kad iš viso tai sužinojai. Nes tiesa gali apversti pasaulį aukštyn kojom. Nes negali tiesiog tapti vėl nieko nežinančia, negali ištrinti to iš smegenų it kokio dokumento iš kompiuterio, kad ir kaip norėtum.

Alisona Kenedi išėjo likus kelioms minutėms iki šeštos vakaro. Lorna skubiai atsidarė nešiojamąjį kompiuterį ant virtuvės stalo ir vėl įsispokojo į apkvaitusią iš meilės porelę nuotraukoje. Stebeilijo sustingusi, negalėdama patikėti. Vaizdas liejosi nuo akyse besikau-piančių skausmo ir pykčio ašarų. Pykčio, kuris pamažu virto įniršiu.

2

Balandžio 14-oji, ketvirtadienis

Ak tu, šunsnuki. Tu, prakeikta melage žiurke!

Lorna sugniaužė kumščius ir ėmė smūgiuoti orą, įsivaizduodama, jog tvatija jo pasipūtusį veidą, jo patenkintą savimi šypsena, jo prakeiktą apsimestinį nuoširdumą. Kulia ir daužo, kol nieko iš jo neliaka.

Praėjus aštuoniolikai mėnesių nuo jų romano pradžios, Lorna staiga sužinojo nelemtą tiesą. Kad vyras, dėl kurio ji tiesiog ėjo iš proto, su kuriuo svajoto praleisti visą likusį gyvenimą, jai melavo. Net ne šiaip melavo. Jis turėjo kitą gyvenimą, be jos. Viskas, ką jis apie save pasakojo, buvo melas.

Lorna jautėsi taip, tarsi širdį kas būtų išplėšęs iš krūtinės. Pyko ant savęs. Kaip galėjo būti tokia kvaila? Ir vėl?! Visiškai Gregu pasitikėjo. Neabejojo jo begaliniais pažadais, kad tereikia sulaukti tinkamo momento, ir jis pasakys žmonai. Gregas visuomet turėjo kaip pasiteisinti dėl delsimo: Belinda negaluoja; Belindai nervinis išsekimas; Belindos tėvas mirtinai serga, ir Gregas turįs būti šalia ir palaikyti žmoną, kol senukas numirs; Belindos brolių ištiko koma po motociklo avarijos.

Ak, ta vargšėlė nelaimėlė Belinda!

Tik paaiškėjo, kad jos vardas visai ne Belinda.

„Gregas“ su „Belinda“ neseniai grįžo iš atostogų Maldyvuose. Mat daktarai jam patarė nuvežti žmoną pailsėti ir sustiprinti psichinę sveikatą. Prieš išvykdamas „Gregas“ pažadėjo Lornai, jog paliks „Belindą“, kai tik grįš. Juodu viską suplanavo, netgi sutarė, kurią dieną jis pabėgs nuo „Belindos“. Kurią dieną Lorna pabėgs nuo savo šunsnukio vyro Korino.

Ane?

Idomu, kokia kvailele „Gregas“ ją laikė?

Vos prieš kelias dienas Lorna jautėsi tokia laiminga, tokia saugi. Tikėjo pagaliau radusi savo antrąją pusę, sielos draugą, kuris padėjo jai iškęsti pastaruosius pusantrų metų smurtingos santuokos ir kuris išgelbės ją iš pragaru virtusio gyvenimo.

Tačiau šiandien pirmoji klientė, Kerė Taberner, kuriai Lorna šiaip taip surado laiko ryte, įžengė į jos kirpyklą gražesnė nei bet kada anksčiau, nuostabiai įdegusi po atostogų Maldyvuose, Kuramati saloje. Kerė parodė Lornai kelias nuotraukas telefone, o tarp jų netikėtai pasitaikė ir vienos porelės fotografija. Vieną vakarą Kerė ir jos vyras susipažino su jais bare. „Visiškai apsvaigę nuo meilės“, —

pasakė Kerė ir pliauškę toliau apie tai, kaip smagu buvo matyti du žmones taip smarkiai mylinčius vienas kitą, tikra atgaiva po to, kai nuolat tenka matyti besikivirčijančius sutuoktinius.

Vyras nuotraukoje neabejotinai buvo „Gregas“.

„Gregas“ su „Belinda“. Apsiviję vienas kitą rankomis, besijuokiantys, žvelgiantys vienas kitam į akis.

Tik Kerei jie prisistatė ne kaip Gregas su Belinda. Pasisakė visai kitus vardus. Tikruosius savo vardus.

Koks niekšas. Koks kvailas suskis! Negi jam neatėjo į galvą, kad šios nuotraukos gali atsidurti kur nors feisbuke ar instagrame?

„Belinda“!

„Belinda“ ir „Gregas“.

Labiausiai žeidė tai, kad Lorna juo tikėjo. Pasitikėjo „Gregu“.

O jis net savo vardą sumelavo. Joks jis ne prakeiktas Gregas! O ji — ne Belinda.

Išgirdus tikrąjį vardą, Lornai neprireikė ne kelių minučių, kad paguglinusi sužinotų, kas jis iš tiesų. Tačiau dabar, kai sužinojo, piktą ir sutrikusį abejojo, ar tikrai jai to reikėjo. Jos svajonės sudužo į smulkias šukeles. Svajonės apie gyvenimą su šiuo vyru, šiuo dviveidžiu krušiumi. Viskas, ką jis sakė — suknistas melas. Viskas, ką jie darė ar veikė kartu — netikra.

Lorna sėdėjo prie virtuvės stalo savo namuose, — pastaruosius septynerius metus juose gyveno su Korinu, — ir bereikšmiu žvilgsniu vėpsojo į didžiulį stiklinį akvariumą, užstojantį kone visą sieną. Jame plaukiojo ryškių spalvų egzotiškos žuvys, kai kurios iškilusios į paviršių rijo maisto trupinėlius. Korinas buvo jų apsėstas, žinojo visas rūšis. Grundalai, ešeriai, gupijos, žuvys vaivorykštės, vėjažuvės ir visokios kitokios. Korinas elgėsi su jomis tarsi su savo vaikais. Kelios žuvys gedulingais snukiais stebėjė į Lorną, primindamos liūdną jos pačios gyvenimą. Kaip ir tie plaukiojantys padarai akvariume, atstojančiame jiems visą pasaulį, Lorna įkalinta čia, šiuose namuose Holingberyje, Braitono pakrastyje, su vyru, kurį niekino. Visuomet baiminosi, kad teks čionai praleisti visą gyvenimą. Panašu, taip ir bus.

Dieve, anuomet, kai susipažino su Korinu, viskas buvo kitaip. Gražuolis kompiuterinės technikos pardavimo vadybininkas, žavus, kerintis, visai susuko Lornai galvą ir nusivežė į Sent Lusiją, kur juodu praleido kelias laimingas, nuostabias dienas nardydami, lepindamiesi saulėje, mylėdamiesi ir valgydami. Po kelių mėnesių jie susituokė, ir neilgtrukus viskas ėmė risti žemyn. Gal Lorna jau per tas idiliškas atostogas turėjo pastebėti valdingo kontrolės maniako savybes iš to, kaip tvarkingai jis nusivilkęs susidėdavo drabužius, kaip atmatuodavo apsauginio kremu nuo saulės kiekį specialiais indeliais su padalomis, kaip subardavo ją, kad spaudžianti dantų pastos tūbelę per vidurį, o ne nuo galo. Iš to, kaip kruopščiai kasdien suplanuodavo kiekvieną minutę ir nervindavosi dėl menkiausio nukrypimo nuo sudaryto tvarkaraščio. Bet Lorna nieko nepastebėjo, nes kraustėsi dėl jo iš proto. Ir jai tai brangiai atsiėjo.

Kai pirmą kartą laukėsi vaikelio, kurio taip troško, Korinas pasigėrė ir apimtas įniršio smogė Lornai į pilvą. Ji prarado kūdikį. Antrojo neteko, kai įsiutęs Korinas nustūmė ją nuo laiptų. Po to jis verkdamas, meldamas atleidimo arba mėgindamas įtikinti, kad nieko nenutiko, kad ji viską tik įsivaizdavusi. Ir Lorna kaskart atleisdavo kaip paskutinę kvailę, nes jautėsi it papuolusi į spąstus, nematė išeities, nežinojo, kur jai dėtis. „Jis manipuliuoja tavimi, verčia abejoti savo pačios protu“, — sakė Lornai jos bičiulė Roksė.

Reikalai ėjo vis blogyn. Ilgainiui Lorna ėmė slapčia užsirašinėti kompiuteryje kiekvieną Korino smurto protrūkį, ką ji tuo metu jautė, ką galvojo. O vieną dieną „Sainsbury’s“ prekybos centre Vest Hovo rajone sukdamas iš tarpueilio netikėtai atsitrenkė į Grego prekių vežimėlį. Taip juodu susipažino. Tą pat akimirką pajuto abipusę trauką, o po savaitės tapo meilužiais.

Jie išsinuomojo mažytį butuką Braitono pakrantėje, kurį Gregas vadino jūdviejų *meilės lizdeliu* ir kuriame susitikdavo, kada tik galėdavo, du ar net triskart per savaitę, kai jo žmona, „British Airways“ stiuardėsė, kelioms dienoms išvykdavo į ilgus transkonti-

nentinius skrydžius. Tai buvo geriausias seksas Lornos gyvenime. Abiem tai buvo tarsi trokštamas narkotikas. Važiuojant namo po šių susitikimų ir galvojant, kaip ištvirti tas kelias dienas, kol vėl pasimatys, kaip iškęsti nuolatinį Korino priekabiavimą ir smurtą, Lornai jėgų suteikdavo vien mintys apie kitą kartą.

Iš pradžių jų santykiai buvo paremti vien tik seksualiniais potroškiais ir geiduliais. Tačiau po kurio laiko Lorna ėmė jausti tarp jų mezgantis kažką gilesnio, didesnio. Ir štai vieną popietę, juodviem gulint vienas kito glėbyje, kone atsiprašančiu tonu Gregas ištare:

— Aš tave įsimylėjau.

Lorna pasijuto tokia artima tam vyrui, kokia nesijautė jokiam kitam žmogui, ir prisipažino taip pat įsimylėjusi.

Kadaise ji perskaitė vieną mintį: kad geras seksas sudaro tik vieną procentą poros santykių, o blogas seksas, — toks, koku metų metus užsiiminėjo su Korinu, — devyniasdešimt devynis.

Vienas procentas.

Nuostabu.

„Ar bent įsivaizduoji, kaip jautiesi būdamas vos vienu procentu savo mylimojo gyvenime? — mąstė Lorna. — Aš tau pasakysiu: gan šūdinai.“

Niekaip nesiliovė galvojusi apie tai, kad viskas, kas juodu siejo, ką jie išgyveno, buvo netikra. Tik orgazmai — ne. Jie buvo tikri. Tiek jos, tiek jo.

Ponas Vienas Procentas.

Viešpatie, tai bent kvailė. Lorna jautė viduje verdantį pyktį. Pyko pati ant savęs, kad buvo tokia naivi. Tokia lengvatikė. Pyko ant sudužusių svajonių. Pyko ant savo nevykėlio vyro.

Ji atsilošė ir vėl įsmeigė žvilgsnį į fotografiją ekrane.

Žinai, ką padarysiu, pone Vienas Procente? Aš tau pasakysiu.

Aš sugriausiu tavo gyvenimą.

3

Balandžio 16-oji, šeštadienis

Vienuoliką ryto kentėdama pragariškas pagirias Lorna sėdėjo prie virtuvės stalo ir gėrė trečią dvigubą espresą. Jai toptelėjo, kad blogiau jau nebegali būti. Ir tą pat akimirką tapo.

Skambtelėjo į pašto dėžutę įkritęs elektroninis laiškas.

Ponia Beling,

iki šio vakaro turi arba perrašyti ir atiduoti man savo mazdą MX5, arba grąžinti 2 800 svarų, kurių teigi negavusi. Žinau viską apie tave ir tavo purvinas paslaptis. Atiduok mašiną arba grąžink pinigus. Nes pasigailėsi.

Tikriausiai svarstai, kodėl turėtum pasigailėti, ar ne? Svarstyk, svarstyk. Žinau apie tavo meilužį, kekše tu, ir žinau, kas tavo vyras. O tu žinai, kiek esi man skolinga. Taigi pasielk teisingai, nes jei tu taip nesielsi, nesielsiu ir aš.

4

Balandžio 16-oji, šeštadienis

Pone Darlingai,

nesuprantu, kas atsitiko, bet aš ką tik patikrinau savo „PayPal“ sąskaitą ir nematau, kad būčiau gavusi iš jūsų pinigų. Kai tik gausiu iš jų pranešimą, kad pinigai įkrito, iškart perduosiu mašiną. Nusiunčiau „PayPal“ elektroninį laišką, kad patikrintų, kas galėjo nepavykti. Kai gausiu atsakymą, tuoj pat pranešiu jums.

Prašau tik šiek tiek kantrybės, esu tikra, kad

greitai viską išsiaiškinsime. Užtikrinu jus, kad esu labai sąžiningas žmogus.

Nuoširdžiai jūsų
Lorna Beling

5

Balandžio 16-oji, šeštadienis

Kurgi ne, ponija Beling. Jei moteris, kuri už savo sutuoktinio nugaros krušasi su svetimu vyru, — sąžininga, tuomet aš — balerina. SD

6

Balandžio 18-oji, pirmadienis

Konstblei Džuljetai Solomon — trisdešimt dveji, ir kone dešimt metų ji pradirbo Braitono ir Hovo policijos patrulio tarnyboje. Džuljeta vis dar dievino šį darbą ir tikėjosi netrukus gauti seržanto laipsnį. Jos liekname, smulkiame kūne glūdėjo itin tvirtas charakteris, o mažas ūgis niekuomet netrukdė atlikti pareigas per nesmagius susidūrimus su teisės pažeidėjais.

Prasidėjus rytinei pamainai, Džuljeta sėdėjo prie stalo pasistačiusi puodelį arbatos ir spausdino raportą apie vakarykštį iškvieta: kavinės savininkas pranešė, kad vienas klientas pabėgo nesusimokėjęs ir nutvėręs svetimą rankinę. Vadovaudamiesi šeimininko apibūdinimu, ji su partneriu netrukus įtariamąjį pastebėjo, nusivijo, galiausiai sučiupo ir suėmė. Buvo smagu gražinti rankinę savininkei.

Šią pamainą Džuljetos partneris bus Metas Robinsonas, kresnas vyrukas su akiniais ir skusta galva. Jis dvejais metais jaunesnis ir yra

Sasekso policijos rėmėjas, — savanoris, be atlygio talkinantis policijai. Šiuo metu Metas susikūprinęs prie savo stalo kalba mobiliuoju telefonu su kažkuo iš jam priklausančios apsaugos paslaugų bendrovės „Švyturys“.

Pamaininis darbas šiame būryje, kai patruliuoji paskirtame rajone, prižiūri tvarką ir nedelsdamas privalai vykti į gautus skubius iškvietimus, ypač tinka jauniems policijos pareigūnams, trokštančiams adrenalino, taip pat ir nuo jo nepavargstantiems vyresniems. Policijos patrulio tarnyboje niekuomet nežinai, kas nutiks už penkių minučių. Aišku tik viena: niekas — išskyrus kokį retkarčiais pasi-taikantį kvėšą ar girtuoklį — neskambins numeriu 999 pasidalinti džiugia nuotaika.

Būriui buvo paskirta ilga, neseniai atnaujinta patalpa Braitono policijos nuovados pirmame aukšte, išsiplėtusi per visą pastato plotį. Pro langus pietinėje pusėje vėrėsi nuostabus Lamanšo sąsiaurio vaizdas. Šiaurinės sienos langai žvelgė į automobilių stovėjimo aikštelę ir už jos dunksantį nuobodų, pilką biurų pastatą. Per visą patalpą dviem eilėmis rikiavosi įrengtos darbo vietos. Balkšvai melsvos sienos ir anglies juodumo kiliminė danga patalpai suteikė šiuolaikiško gyvumo ir šviežumo. Ši vieta nė iš tolo nepriminė ankstesnės būrio būstinės su įsigraūžusia prakaito, senų išpiltos kavos dėmių ir atsi-nešto greitmaiščio bei mikrobanginėje šildytų patiekalų smarve.

Didžioji dalis čia dirbančių pareigūnų vilkėjo uniforminiais juodais marškinėliais, beformėmis juodomis kelnėmis, avėjo tvirtus aulinius. Vieną sieną dengė ant kabliukų sukabintos dūriams atsparijos liemenės ir ryškiai geltonos, šviesą atspindinčios striukės, ant kai kurių stalų stovėjo policijos radijo stotelės, vis prapliumpančios traškesiu ir kitais garsais. Šioje patalpoje apskritą parą, padalintą į tris — rytinę, popietinę ir naktinę — pamainas, plušėjo žmonės. Kiekvienos pamainos pradžioje vykdavo instruktažas, kurio metu darbą pradedantys pareigūnai supažindinami su visomis mieste vykdomomis policijos operacijomis, galinčiomis susidaryti pavojingomis situacijomis ir kitais tos dienos pareigų vykdymo ypatumais.

Kai kurie pareigūnai tuoj pat sėsdavo į automobilius ir išvykdavo patruliuoti, kai kurie — kaip dabar Džuljeta Solomon — sėsdavo prie stalų pildyti ataskaitų, spausdinti raportų, perrašyti bloknotuose pasakubomis pasižymėtų parodymų ar liudijimų. Radijo stotelės paprastai pūpsodavo kone tiesiai po smakrais dūriams atsparių liemenių kišėnėse, kad pareigūnai nepraleistų iš budėtojų gaunamų pranešimų apie iškvietimus, o kartais ir kokio kasdieniško pavedimo.

Netrukus po septintos ryto Džuljetos radijo stotelė prabudo:

— Čarlis, Romeo, nulis, penki, ar galite vykti į Krestvei Raiz gatvę 73, prie Holingberio kelio? Moteris labai susijaudinusi, sako, jos vyras ką tik išterliojo jai veidą šuns išmatomis ir grasina užmušti. Ji užsirakino tualete. Pirmas laipsnis. Moteris padėjo ragelį, bandau jai prisiskambinti.

Kiekvienam skambučiui būdavo priskiriamas tam tikras svarbos ir skubos laipsnis. Pirmas laipsnis reiškė, jog reaguoti būtina tučtuojau. Antras — kad reikia atsidurti nurodytoje vietoje per valandą. Trečias: atvykti sutartu laiku. Ketvirtas: pareigūnui vykti nereikia, kreipimasis išsprendžiamas telefonu.

Džuljeta atsisuko į Metą:

— Na?

— Lekiam, — atsiliepė policijos rėmėjas.

Juodu nuo pakabos ant galinės sienos pagriebė ryškaus mato-mumo striukes, čiupo raktus nuo laisvo patrulinio automobilio ir nubildėjo laiptais žemyn.

Džuljeta sėdo prie „Ford Mondeo“ universalso su skiriamaisiais policijos ženklais vairo ir, nuo gauto pranešimo nepraėjus nė dviem minutėms išsukusi iš automobilių aikštelės kairėn, nurūko gan stačia gatve žemyn link Londono kelio. Metas pasilenkė į priekį, kiek leido saugos diržai, įjungė mėlynus švyturėlius ir sireną, tada į palydovinės navigacijos imtuvą suvedė adresą. Abu klausėsi skambutį priėmusio budėtojo informacijos. Nukentėjusioji vardu Lorna Beling.

Džuljeta iš patirties žinojo, kokia gąsdinanti ir pavojinga gali tapti tokia situacija.

7

Balandžio 18-oji, pirmadienis

Vieną 1984-ųjų rugsėjo penktadienio popietę tyliu, ramiu balsu su airišku akcentu kalbantis vyriškis užsiregistravo į „Grand“ viešbučio, stūksančio Braitono pakrantėje, 629-ąjį kambarį. Svečių žurnale jis pasirašė kaip Rojus Volšas. Tik vienas iš daugelio vėlyvo sezono turistų, besilankančių populiariame pajūrio mieste. O gal atvyko verslo reikalais, kaip nutarė viešbučio registratorė, spręsdama iš tamsaus jo vilkėto kostiumo. Ji klydo.

Tikrasis svečio vardas — Patrikas Magi, ir jis buvo Airijos respublikonų armijos kovotojas. Savo lagamine šis ponas nešėsi 20 svarų bombą, pagamintą iš tam tikros rūšies gelignito, prekiniu pavadinimu „Frangex“, ir suvyniotą į polietileninę pakavimo plėvelę, kad sprogmens neužuostų specialiai apmokyti šunys. Prie jos buvo pritaisytas ilgo uždelsimo laikmatis, sukonstruotas iš vaizdajuosčių leistuvo dalių ir kišeninio automobilių parkavimo laiką skaičiuojančio prietaiso „Memo Park“.

Patrikas Magi išsiregistravo iš viešbučio po dviejų dienų — sekmadienio, rugsėjo 16-os, rytą. Kažkuriuo savo viešnagės metu jis atsuko vonios apačią dengiančią plokštę, nustatė laikmatį, padėjo bombą į ertmę po vonia ir vėl rūpestingai prisuko plokštę. Mažiau nei po mėnesio Braitone turėjo vykti kasmetinis Konservatorių partijos suvažiavimas. Iš anksčiau surinktų žvalgybos duomenų Magi žinojo, kad britų ministrė pirmininkė Margareta Tečer apsistos žemiau esančiame viešbučio numeryje.

Po trijų savaitžių ir penkių dienų, spalio 12-ąją, penktadienį, 2 valandą 54 minutės nakties bomba sprogo. Penki žmonės žuvo, daugiau nei trisdešimt buvo sužeisti. Keli iš jų, įskaitant ministrų kabineto nario Normano Tebito žmoną, visam laikui liko neįgalūs.

Vidurinė pastato dalis sugriuvo, viešbučio fasade palikdama žiojinčią skylę. Kol jos vyras Denisas miegojo, nemigos kamuojama

Margareta Tečer tuo metu jų apartamente vis dar ruošė kalbą kitai suvažiavimo dienai. Sprogimas visiškai sunaikino vonios kambarį, tačiau svetainei ir miegamajam nepadarė jokios didesnės žalos. Margareta ir Denisas patyrė šoką, bet liko nesužeisti. Ministrė pirmininkė persirengė, ją kartu su vyru per nuolaužas ir griuvėsius išvedė iš viešbučio ir nuvežė pirmiausia į Džono gatvės policijos nuovadą Braitone, o vėliau į Sasekso policijos valdybos Molingo biurą Luise, šalia kurio stovėjo keli bendrabučiai, skirti naujai atvykusiems pareigūnams bei informatoriams; vieno iš jų kambaryje ponai Tečeriai pagaliau galėjo saugiai atsipūsti.

Vėliau tą rytą Airijos respublikonų armija išplatino pareiškimą:

Dabar ponai Tečer supras, kad britai negali okupuoti mūsų šalies, kankinti įkalintų mūsų žmonių, šaudyti jų gatvėse ir likti nenubausti. Šiandien mums nepasisekė, bet prisiminkite: tereikia, kad mums pasisektų bent vieną kartą, o jums sėkmės reikės visą laiką. Palikite Airiją ramybėje, ir karas liausis.

Daugeliui iš šimtų išpuolio vietoje atsidūrusių ar vėliau tyrime dalyvavusių pareigūnų šis kraupus incidentas, vos nenušlavęs nuo žemės paviršiaus anuometinės vyriausybės, tapo svarbiausiu karjeros įvykiu. Rojaus Greiso tėvas buvo vienas iš tų naktį dirbusių ir skubiai prie apgriauto „Grand“ viešbučio nusiųstų policininkų. Jam kartu su keliais kitais pareigūnais buvo patikėta pervežti ministrę pirmininkę ir jos sutuoktinį į saugią vietą.

Vyresnysis detektyvas Rojus Greisas nuo pat vaikystės nebuvo linkęs aklai atmesti tikėjimo paranormaliais reiškiniais. Klausiamas apie religiją, jis atsakydavo esąs agnostikas, bet pats sau manė, jog egzistuoja kažkas už įprasto suvokimo ribų. Gal ne biblinis Dievas tarp debesų, bet kažkas juk tikrai turi būti. Keliskart jis pats kreipėsi į mediumus, norėdamas sužinoti, kas nutiko jo pirmajai žmonai Sendei.

Sutapimai Greisą taip pat visuomet domino, o kartais priversdavo nusišypsoti. Štai kad ir jo darbo vietos perkėlimas iš pastato pramoniniame Holingberio rajone, Braitone, kur pastaruosius penkiolika metų glaudėsi Sunkių nusikaltimų tyrimo skyrius, į Sasekso policijos valdybai priklausančių buvusių bendrabutį: dabar Greisas sėdėjo kabinete tiesiai priešais butą kitoje koridoriaus pusėje, į kurią aną siaubingą rytą jo tėvas su keliais kolegomis atvežė Margaretą ir Denisą Tečerius.

Naujasis Rojaus kabinetas — nedidelis siauras stačiakampis — anksčiau buvo vieno iš butų miegamasis. Vienintelį langą Greisui už nugaros dengė vertikali sidabro spalvos žaliuzės. Pro menką plyšelį tarp kitų dviejų vienodų plytinių pastatų tolumoje galėjai įžiūrėti minkšta žaluma pasidengusius banguojančius Pietų žemakalnių.

Rašomojo stalo kairėje dar nuo visai nesenų bendrabučio laikų sienoje liko galybė kištukinių lizdų ir jungiklių. Priešais stovėjo kitas lygiai toks pats spartietiškas rašomasis stalas vietoje apskrito posėdžių stalelio, turėto aname kabinete, kriminalinės policijos Sasekso biure Braitone. Be abejonės, laikui bėgant Greisas pripras prie šios naujos buveinės, tačiau kol kas juokingai trūko senosios darbovietės, kurioje prastai veikė šildymo ir oro kondicionavimo sistemos, nebuvo valgyklos, bet užtat kartkartėmis buvo galima pasimėgauti gardžiais Trudės sumuštiniais su kepta šonine ar kiaušiniene iš kioskelio netoliese.

Taip, čionai darbo sąlygos buvo kur kas geresnės. Viename iš Sasekso policijos valdybos pastatų veikė valgykla, be to, maisto galėjai gauti ir gausybėje užkandinių bei kavinių netoliese, o iki „Tesco“, „Aldi“ ar brangesnės „Waitrose“ parduotuvės — vos dešimt minučių kelio pėsčiomis.

Rojų priversdavo nusišypsoti ir dar vienas dalykas. Kai kas, ką papasakojo tėvas vos kelios dienos prieš mirtį nuo vėžio Braitono Martletso slaugos ligoninėje, kurioje juo taip nuostabiai rūpinosi iki pat paskutinės minutės. Džekas Greisas kadaise buvo stambus,

tvirtas vyras, su tokiu faru nenorėtų prasidėti, nebent būtų koks nusitašęs kvailys. Net ir paskutinėmis gyvenimo dienomis, vėžiui suėdus tą galingą kūną kone iki griaučių, tėvas neprarado humoro jausmo ir aštraus proto. Jis papasakojo Rojui apie Airijos respublikonų armijos išpuolį organizavusių ir įvykdžiusių žmonių medžioklę, kuri sukėlė gan netikėtų pasekmių.

Policija gavo paskutinių šešių mėnesių „Grand“ viešbučio svečių sąrašus ir ėmė skambinti visiems iš eilės tikrindami, rinkdami informaciją. Greiso tėvui paskambinus pirmu gautu numeriu, atsiliepė moteris. Jis paklausė, ar ši galėtų patvirtinti, kad jos vyras tą savaitgalį tikrai buvo apsistojęs „Grand“ viešbutyje. Klausimas moterį pribloškė: vyras jai buvo sakęs, jog su bičiuliais vyko į Škotiją pažvejoti.

Sasekso policijos kruopščios apklausos ištraukė dienos švieson daugiau nei tuziną sutuoktinių, vyrų ir žmonių, melavusių savo antroms pusėms, kur buvę tą savaitgalį. Septynios poros išsiskyrė. Vėliau policijos apklausų taisyklės buvo pakeistos kiek subtilesnėmis ir labiau saugančiomis privatų žmonių gyvenimą.

Bet kai vėl apie tai pagalvojo, Rojus Greisas prisiminė ir savo paties gyvenimą. Per dvidešimt su viršum metų policijoje jis patyrė, kad norėdamas dirbti žmogžudystes tiriančiame skyriuje turi susitaikyti su visišku šio darbo nenusipėjamumu. Žudikai kažkodėl linkę vykdyti savo užmačias visai nepatogiui tyrėjams metu. Kad ir ką būtų suplanavęs, — santuokos sukaktį, vaiko ar mylimo sutuoktinio gimtadienį, net atostogas, kurioms bilietus įsigijai jau prieš kelis mėnesius, — žiūrėk, ir vėl paskutinę minutę tenka viską atšaukti.

Dėl to policijos pareigūnų santykiai su priešinga lytimi dažnai žlugdavo. Paties Greiso santuoka su Sende taip pat baigėsi itin liūdnai: ji jį paliko ir kažkur dingo visam dešimtmečiui. Rojus buvo pasiryžęs viskam, kad tik taip nenutiktų su Kleo, jo antrąja žmona. Jo širdyje siautė jausmų audros.

Prie sienos jam prieš akis stovėjo stelažai su segtuvais, aplankais ir dėžėmis, pilnomis bylų dokumentų, prie kurių šiuo metu dirbo.

Netrukus turėjo būti teisiami keli nužudymais apkaltinti asmenys, Greiso suimti per pastaruosius dvylika mėnesių, tarp jų — pirmasis po daugybės metų apsireiškęs Braitono serijinis žudikas, daktaras Edvardas Krispas. Greisas turėjo gausybę darbo, o kur dar jo kaip budinčiojo vadovaujančio tyrėjo pareigos...

Visgi visus darbo rūpesčius šiuo metu užgožė visai kiti, užklupę po Sendės mirties Miunchene, o būtent — susiję su atsakomybe už jos dešimtmetį sūnų Bruną.

Ir jo sūnų, kaip Greisas visai neseniai sužinojo.

Juodu su Kleo susitarė, kad Brunas gyvens su jais ir jūdvių mažuoju sūneliu Nojumi. Greisui nerimą kėlė mintys apie tai, kaip jo pirmoji žmona auklėjo ir augino Bruną, ypač tuos dvejus ar trejus metus, kai buvo priklausoma nuo heroino. Na, netrukus sužinos. Dar šią savaitę skris į Miuncheną tvarkyti visokių dokumentų ir susitiks su berniuku, kuris dabar gyvena pas savo mokyklos draugą, bei parsiveš jį Anglijon. Regis, Brunas angliškai šneka gan gerai. Ir vis dėlto, kaip jis jausis su šaknimis išrautas iš savo gimtosios šalies? Ką jis mėgsta ir ko ne? Kuo domisi? Viešpatėliau, kiek daug minčių! Ir dar vienas labai svarbus dalykas — Sendės laidotuvės.

Iš pradžių Greisas manė surengsiąs nedidelę ceremoniją Miunchene, tapusiam Sendės ir Bruno namais. Sendės močiutė iš mamos pusės buvo kilusi iš mažo Bavarijos miestelio netoli Miuncheno, galbūt Sendė bendravo su kokiais nors tose apylinkėse tebegyvenančiais giminaičiais. Nors Greisas tuo abejojo. Savo noru pradingstantys žmonės žino, kad pavojinga bendrauti su bet kuo iš savo ankstesnio gyvenimo. O Sendės tėvai tikino esantys per seni keliauti taip toli, į Miuncheną, ir maldavo parvežti jos palaikus Anglijon.

Rojus nelabai sutarė su Dereku ir Margo Bolkviliais netgi gražiausiais jūdvių su Sende santuokos metais, o po žmonos dingimo — juolab. Greisas buvo įsitikinęs, kad Sendės tėvai giliai širdyje visus tuos metus manė, neva jis nužudė jų dukterį, vienintelį jų vaiką. Tad ne jų maldavimai privertė Greisą pakeisti laidotuvių planus,

o Kleo, kuri paminėjo, kad Brunui galbūt būtų lengviau, jei jis kada panorėjęs galėtų aplankyti motinos kapą. Jei tik norėtų.

Visą laiką rūpindamasis šiais neatidėliotinais, itin svarbiais reikalais, Greisas negalėjo išleisti iš akių ir nagrinėjamų baudžiamųjų bylų, už kurias jis atsakingas. Tik ne tada, kai bosas, policijos viršininko pavaduotojas Kasianas Pju, sėdi jam ant kupros.

Maža to, neatsirandant daug norinčių tarnauti Sario ir Sasekso sunkių nusikaltimų tyrimo skyriuje, ėmė pavojingai trūkti žmonių. Detektyvas Kevinas Šaplandas, laikinai einantis Sunkių nusikaltimų tyrimo skyriaus vadovo pareigas ir kartais pavaduojantis Greisą, išėjo kasmetinių atostogų, ir Greisas sutiko šią savaitę vietoje jo pabūti budinčiuoju vadovaujančiu tyrėju.

Šiaip jau ir be Šaplando būtų galima gan lengvai išsiversti pasidalinant darbus su kolega ir artimu bičiuliu detektyvu inspektoriu mi Glenu Brensonu, tačiau Glenas irgi atostogauja: jis su savo sužadėtine Šivone Šeldreik, laikraščio *Argus* žurnaliste, išvyko į Ispaniją ir apsistojo Šivonės tėvų viloje netoli Malagos. Tad Greisui teko prašyti kito kolegos, Gajaus Bečeloro, pagalbos. Bečeloras, laikinai įgijęs detektyvo inspektoriaus laipsnį, užsitarnavo Greiso pagarbą ir begalinį pasitikėjimą. Greisas vylėsi, kad juodu dviese kaip nors įveiks krūvas darbų, ir netgi tas kelias dienas, kurias užtruks Vokietijoje, kol sutvarkys buvusios žmonos ir savo sūnaus reikalus, — duokdie, kad tiek pakaktų, — jo niekas labai nepasigės.

Daug didesnę baimę jam kėlė mintis, jog parsiveš vaiką, apie kurį prieš kelias savaites nieko net nežinojo, vaiką, kuris taps jūdvių jų su Kleo gyvenimo dalimi.

Nėra kito pasirinkimo.

O gal yra?

Kleo supranta. Sako, kad viskas bus gerai. Kažkaip.

Gaila, kad jis, Greisas, nėra toks užtikrintas.

8

Balandžio 18-oji, pirmadienis

Metas Robinsonas pro smarkią dulksną stengėsi įžiūrėti namų numerius. Policijos automobilis skriejo ilga lenkta gatve pro apšepusius pastatus, — spaudos kioskas, alkoholiu prekiaujanti parduotuvė, bendruomenės centras, — tada ėmė kilti įkalnėn. Viskas aplinkui atrodė apleista, be jokios žmogiškos šilumos. Po karo šeštajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje kilus statybų bumui, čia pridrygo visokiausių namų: blokuotųjų ir atskirų, didesnių ir mažesnių, su terasomis ar su balkonais. Dauguma jų prašyte prašėsi perdažomi, o priekinių kiemelių vejose ar gėlynai — rūpestingų, mylinčių šeiminkų prisilietimo.

— Klausyk, juk šita gatvė galėtų būti visai graži, — prabilo Metas, — o atrodo šitaip šūdinai. Kodėl niekas čia nesitvarko kiemų?

— Nes kieme valosi kojas, išėję iš namo, — ciniškai atsiliepė Džuljeta Solomon.

Taip nuo seno juokaudavo policijos pareigūnai, kalbėdami apie prišnerkštas, pridergtas landynes, — jog išėjus iš tokių vietų lauke nusivalai kojas. Tik nieko labai juokingo tame nėra. Neretai policininkams tenka lankytis tokiose irštose, kur grindų nesimato per apipelijusias maisto pakuotes, šunų išmatas ir vėmalus, ant jų šliaužioja kūdikis, o ant sienos — savaime suprantama — milžiniškas naujutėlaitis televizorius.

— Čia! Septyniasdešimt trečias.

Metas rodė į namą, gerokai išsiskiriantį iš kitų. Padoraus dydžio, trijų ar keturių miegamųjų, su neseniai baltai nudažytu fasadu, blizgančiomis tamsiai mėlynomis dailiomis priekinėmis durimis, regis, naujais langais, švino rėmelių padalintais į nedidelius kvadratėlius, gal net kiek per prašmatniais šiam pastatui, — Metui net toptelėjo, ar tik savininkai netapo kokio itin gebančio įtikinti pardavimų vadybininko aukomis, — ir tvarkingu kiemeliu, kur

dviejose klombosė geltonavo visai nenususę narcizai. Abiejose įvažavimo keliuko pusėse stypsojo po vieną iš plytų sumūrytą stulpą su nemenkais akmeniniais rutuliais ant viršaus. Įvažoje stovėjo seno modelio sportinė mazda MX5, švytinti raudonai dažytais šonais, su juodu stogu ir ranka užrašytu skelbimu užpakaliniame lange: „PARDUODAMA, 3 500 SVARŲ“.

Džuljeta sustabdė automobilį, Metas pranešė iškvietimą perdavusiai būdotojai, jog ekipažas atvyko į vietą. Ši atsakė, kad su skambinusia moterimi nebepavyko susisiekti.

Abu pareigūnai išlipo iš mašinos, užsivožė konsteblių kepure ir nubėgo takeliu prie durų. Metui teko vykti į galybę iškvietimų į namus, visų nė nebeprišiminė. Pasitaikydavo bent po vieną per pamainą. Ir kaskart paskambinęs į duris nežinojai, ko tikėtis. Sykį Metui smogė į veidą gorilą primenantis vyras, pasitaikė, kad prasadarius durims pro ausį prašvilpė stiklinė vaza.

Džuljeta paspaudė skambutį. Viduje pasigirdo kelių šunų viauksėjimas. Pareigūnė stumtelėjo plyšio laiškam dangtelį vidun, pažvelgė pro jį, paleido ir atsitraukė. Metas taip pat žingtelėjo atgal, instinktyviai uždėdamas ranką ant dėklo su „Captor“ pipirinių dujų balionėliu.

Viauksėjimas sustiprėjo. Moteriškas balsas šūktelėjo: „Gult! Atgal! Atgal!“ Po kelių akimirkų durys per kelis colius prasivėrė ir pro plyšį į pareigūnus pažvelgė patraukli, elegantiškai apsirengusi moteris šviesiais, truputį suveltais plaukais. Jai aplink kojas malėsi keli gauruoti šuniukai. Moteris atrodė susijaudinusi ir įsitempusi, blakstienų tušas ištepčiojo ašarotą veidą. Iš prakirstos apatinės lūpos išbėgęs kraujas sukrešėjo ant smakro, dar daugiau sukrešėjusio kraujo buvo po nosimi. Moteris rankoje stipriai spaudė mobilųjį telefoną.

— Ponia Beling? — švelniai paklausė Džuljeta. — Ponia Lorna Beling?

Moteris linktelėjo, lyg nepajėgdama kalbėti, tada dar kartą linktelėjo ir drebančiu balsu, tik vos vos garsesniu už šnabždesį, ištare:

— Ačiū, kad atvažiavot. Atsiprašau... atsiprašau, kad sutrukdžiau.

— Aš policijos konsteblė Solomon, čia mano kolega, policijos rėmėjas Robinsonas. Ar jūsų vyras namie? — pasiteiravo Džuljeta.

Moteris papurtė galvą:

— Ne, aš mačiau... girdėjau, kaip... jis išvažiavo į darbą maždaug prieš dešimt minučių.

— Gal galime užėti pasikalbėti?

— Prašom, — proverksmiai atsakė ponja Beling. — Prašom, tik leiskit, suvarysiu šuniukus į kitą kambarį, kad neišbėgtų į lauką.

Ji uždarė duris, po kelių akimirkų vėl atidarė ir pakvietė pareigūnus užėti. Džuljeta su Metu atsidūrė nedideliame, labai tvarkingame koridoriuje, išsklotame balta kilimine danga su keliomis šlapiamo dėmėmis, iš kurių dvi atrodė visai šviežios. Kitame kambaryje uždaryti šuniukai tebeviauksėjo.

Konstebliai nusekė paskui šeimninę į nedidelę virtuvę, kurios vieną sieną kone visą dengė didžiulis akvariumas su tropinėmis žuvimis. Ant stalo buvo išdėlioti kirpėjos darbo įrankiai, šampūno, plaukų kondicionieriaus ir kitokių priežiūros priemonių buteliukai, indeliai bei flakonai, taip pat gulėjo nešiojamasis kompiuteris. Už stumdomųjų stiklinių durų mažoje oranžerijoje šunų gaudyklė prižiūrėjo didelis šuo, o jaukiame vidiniame kiemelyje su keliomis puošmenomis stovėjo karštas kubilas ir pinti lauko baldai.

Ponja Beling mostelėjo pareigūnams prisėsti, pati kėdę pritraukė kitoje medinio stalo pusėje. Pasidėjo telefoną.

— Gal norėtumėt arbatos ar kavos? — pasiūlė.

— Ne, dėkui, — atsakė konsteblė Solomon.

Staiga garsiai prabilo jos radijo stotelė, Džuljeta ją nutildė ir išsitraukė bloknotą.

— Papasakokite, kas atsitiko.

Moteris atsistojo, nuėjo prie virtuvės spintelės ir atsiplėšė virtuvinio popieriaus lapą. Pasivaliusi juo akis, vėl atsistojo prie stalo ir prabilo:

— Aš veisiu šuniukus. Labrapudelius.

— Oi, man jie taip patinka! Visada tokio norėjau, — pasakė Džuljeta.

— Jie nuostabūs. Bet mano vyras jų negali pakęsti. Šiandien ryte jis jau buvo beišeinąs į darbą, kai vienas iš šuniukų kažkaip paspruko iš oranžerijos, — ponია Beling bakstelėjo nykščiu į stiklines duris, — ir prikakojo ant kilimo. Korinas paėmė tą kakutį ir sugrūdo man į veidą. O tada kelis kartus trenkė, šaukė, kad užmuš mane ir kad grįžęs vakare išveš šunis į prieglaudą. Tada dar smogė. Aš užbėgau į viršų, užsirakinau vonios kambaryje ir paskambinau 999.

— Budėtoja man sakė, kad pagal policijos duomenis tai jau trečias kartas per pastaruosius kelis mėnesius. Mes norėtume jums padėti, apsaugoti jus.

Lorna Beling linktelėjo ir vėl nusišluostė akis.

— Atsiprašau, — išlemeno. — Žinau, kad baigiu įkyrėti. Bet galva neišneša, ką man daryti. Aš jo tikrai bijau.

— Jūs tikrai neįkyrite, — patikino Džuljeta.

Dzingtelėjo Lornos telefonas, pranešdamas apie gautą žinutę ir tuoj pat patraukdamas moters dėmesį. Ji kilstelėjo mobilųjį ir pažvelgė į ekraną.

— Kur jūsų vyras dirba? — pasiteiravo Metas Robinsonas.

— Bendrovėje „Pietų žemakalnių IT sprendimai“, — Lorna vėl dirstelėjo į gautą žinutę.

Džuljeta Solomon užsirašė pavadinimą.

— Kuo jis važiuoja į darbą? — paklausė.

— Traukiniu. Vairuotojo pažymėjimą iš jo atėmė už vairavimą išgėrus.

— Todėl parduodat mašiną?

— Ne, tai... Na, dėl... Dėl kitų priežasčių, — Lorna kinktelėjo galva į šuniukus. — Šitai gaujai man reikia mašinos su didele bagažine. Bet dėl tos mašinos pardavimo... yra dar vienas reikalas. Šiokia tokia apgavystė.

— Policija apie tai žino?

— Taip, jūsų kolegos žino, bet tai nesusiję su... — Lorna bevil-tiškai skėstelėjo rankomis.

Robinsonas pakilo nuo kėdės ir paėjėjęs į šoną prakalbo į ra-dijo stotelę.

— Kam priklauso namas? — kamantinėjo toliau Džuljeta.

Lorna dūrė pirštu sau į krūtinę.

— Korinas neteko darbo netrukus po to, kai susipažinome. Jis atsikraustė pas mane. Tada susituokėme, — ji akimirką pamąstė. — Prieš septynerius metus. Ankstesnei namo paskolai refinansuoti mudu kartu pasiėmėm naują, bet aš vis tiek išmokėjau daugiau, tai man priklauso didesnė dalis.

— Kodėl neliepi jam išsikraustyti, Lorna? — švelniai pasiteira-vo Džuljeta.

— Vis ketinu, — atsakė ši. — Bet žinot, kaip būna, amžinai ne-tinkamas laikas.

Ji parodė į milžinišką akvariumą.

— Čia plaukioja tropinių žuvų už penkis tūkstančius svarų, ir tik jis vienas moka jas prižiūrėti.

Konstablė kurį laiką tylėdama žvelgė į akvariumą.

— O apie sušius niekad nepagalvojot? — paklausė.

Lorna nusijuokė, jos veidas kiek prašviesėjo.

— Gal ir reikėtų.

— Jei norėtumėt, galėčiau paprašyti, kad atsiųstų ką nors iš Specializuotos pagalbos centro. Jie tikrai gali padėti, — patikino Džuljeta.

— Iš Specializuotos pagalbos centro?

— Taip, jie teikia pagalbą žmonėms, patyrusiems smurtą arti-moje aplinkoje.

Po kelių akimirkų moteris blankiai atsiliepė:

— Taip... jei galit... Ačiū...

Metas Robinsonas grįžo prie stalo, atsisėdo.

— Pasiuntėme policijos ekipažą į jūsų vyro darbovietę. Kai tik jis ten pasirodys, jį areštuos.

Lorna delnu užsidengė burną.

— Ne, prašau, nereikia, — suvapėjo.

— Negalite šitaip toliau gyventi, Lorna, — patikino Džuljeta.

Moteris paplūdo ašaromis. Žvilgtelėjo į rankinį laikrodį.

— O, Dieve, — ištare, — jau turi ateiti mano klientė, pirmoji šiandien. Aštuntą valandą.

Abu pareigūnai atsistojo.

— Aš paskambinsiu į tą centrą, Lorna. Kas nors su jumis susieks, gerai?

Lorna linktelėjo.

— O jei jūsų vyras pasirodys namuose, neišileiskite jo, tuoj pat skambinkite 999, — pridūrė Džuljeta.

Abiem susėdus į automobilį, konstablė Solomon atsisuko į kolegą.

— Žinai, kas liūdniausia dėl smurto artimoje aplinkoje, Metai? Šitiek jį patiriančių žmonių taip bijo išsiskirti, taip bijo nežinomybės ateityje, su kuria teks susidurti vienam, kad prisigalvoja visokiausių pasiteisinimų, kodėl negali išeiti iš namų arba kodėl iš jų neišspiria savo smurtaujančio partnerio.

— Kaip, pavyzdžiui, tropinės žuvys ir jų priežiūra.

— Būtent.

9

Balandžio 18-oji, pirmadienis

Vos po valandos, pirmajai klientei jau išeinant, suskambo Lornos mobilusis.

— Klausau, — atsiliepė ji.

— Čia Lorna Beling?

— Taip.

— Mano vardas Kasandra Montanjani, esu iš Specializuotos pagalbos centro. Ar galite kalbėti?

— Taip, taip, galiu. Ačiū.

Lorna žvilgtelėjo į laikrodį ant rankos. Kita klientė ateis tik po pusvalandžio. Tada apsilankys dar dvi, o per pietus Lorna yra numačiusi šį tą įdomaus.

Užsikrušk, „Gregai“!

— Kaip laikotės, Lorna?

— Gerai.

— Pareigūnai papasakojo man apie tai, kas šįryt įvyko jūsų namuose. Gal norėtumėt mūsų pagalbos? Mes galime jums padėti pasijusti saugesnei.

— Taip. Taip, prašau.

— Gerai, tuomet galiu viską paaiškinti telefonu.

— Maždaug po pusvalandžio pas mane ateis klientė, aš — kirpėja.

— Tai gal man paskambinti vėliau?

— Ne, ne, dabar galiu kalbėti.

— Gerai, jei ateis klientė, galėsime pratęsti pokalbį vėliau. Tinka?

— Taip, ačiū.

— Kaip tiksliai jūsų vyras prieš jus smurtavo?

— Jis smogė man į veidą ir į krūtinę, man rodos, gali būti įskilęs šonkaulis. Paprastai jis daužo ten, kur nebus matyti žymių. Dar bandė sugrūsti man į burną šuns išmatas, išterliojo visą veidą. Dabar tikrai jo bijau. Jis ima muštis ištiktas pykčio priepuolio, nesvarbu, dėl ko įniršta, ir panašu, kad tų priepuolių pasitaiko vis dažniau ir dažniau.

— O ko dabar tiksliai jūs bijote, Lorna?

— Konstelbiai sakė, kad jį suims. O kai paleis, jis grįš namo persiutęs. Man tikrai blogai baigsis.

— Gerai, aš su jais pasikalbėsiu. Man sakė, kad policija lauks jo prie darbo ir ten areštuos. Mes pasirūpinsime, kad kai — ir jei — jis bus paleistas, jūs būtumėt apsaugota, gerai?

Lorna vėl padėkojo.

— O kaip jaučiatės psichologiškai?

— Nuolat prislėgta. Niekad nieko sau nepasidaryčiau. Bet ištisas dienas jaučiuosi kaip mėšlo krūva.

— Ar nesvarstėte jį palikti, išsikraustyti?

O, kur ten nesvarstė! Pastaruosius aštuoniolika mėnesių tik ir planavo, kaip ištrūkti iš senojo gyvenimo pragaro ir pradėti naują su Gregu. Tik ir laukė, kol šis ją pašauks. Būtų sprukusi nuo Korino tą pačią minutę. Bet, pasirodo, niekas jos nė nesiruošė šaukti. Jai teko grįžti į tą pačią žiaurią realybę.

— Svarsčiau, — atsakė Lorna.

— O, neskaitant baisios psichologinės būsenos, fiziškai jūs sveika?

— Sakyčiau, taip. Beveik kiekvieną dieną vaikštau su šunimis arba lankausi sporto klube.

— Jūsų vyras policijai žinomas. Jis jau dukart buvo areštuotas, nes užsipuolė jus, tiesa?

— Taip. Bet su kažkuo iš jūsų organizacijos aš kalbu pirmą kartą.

Kasandra trumpam nutilo. Lorna girdėjo ją tarškinant klaviatūra.

— Ar judu su vyru turite dar kokių problemų?

— Lyg ir ne. Nors su pinigais striuka. Anksčiau jis turėjo labai gerą darbą, buvo kompiuterinės technikos pardavimo vadybininkas, bet kai tąkart pagavo už vairo išgėrusį, jis neteko ne tik vairuotojo pažymėjimo, bet ir darbo. Dabar dirba informacinių technologijų kompanijoje Berdžes Hilyje, bet uždirba daug mažiau. Ne ką teprišideda prie šeimos ūkio išlaikymo.

— Kaip dar jis su jumis elgiasi? Nekalbant apie pykčio protrūkius.

— Labai mėgsta kontroliuoti. Jis skambina, rašo man žinutes visą dieną, nori žinoti viską, ką aš darau, kur einu ir kodėl einu, su kuo susitinku. Dėl to išsigijau antrą telefoną, apie kurį jis nežino, kad negalėtų manęs visą laiką sekti.

— Lorna, iš to, ką man papasakojote, man regis, turėtume atlikti išsamų rizikos įvertinimą, — pasiūlė Kasandra Montanjanį. — Atsiųsčiau pas jus mūsų darbuotoją, ar tiktu? O jei nustatytume, kad jums kyla tikrai didelis pavojus, paskirtume jums rūpintis smurto šeimoje aukų konsultantą.

— Eee... na, aš... aš net nežinau... — suabejojo Lorna. — Taip, turbūt taip, sutinku. Na, iš tikro būčiau dėkinga.

— Tikriausiai turėtume apsvarstyti, ir kur jus laikinai perkelti iš namų, prieš vyrui grįžtant. Ką manot?

— Aš... Aš negaliu... Pas mane užsirašė klientai... Negaliu jų atsisakyti. Ir turime tropinių žuvų akvariumą... Aš... Jis jas prižiūri... Turiu omenyje, jis... ir aš, mes abu laikome šunį, tiksliau, kalę... Ir dabar dar šešis mažus šuniukus.

— Jūsų saugumas dabar svarbiausia, Lorna.

— Taip, ačiū, dėkoju, kad rūpinatės. Bet aš negaliu palikti namų. Dabar dar ne. Kol šuniukai paaugs, bent kelias savaites. Jie visi jau užsakyti. Tik turiu palaikyti dar šiek tiek, prieš atiduodama juos naujiems šeimnininkams.

— Suprantu, gerai, tuomet aš nedelsdama perduosiu informaciją apie jus mūsų smurto šeimoje aukų konsultantui ir paprašysiu, kad kuo greičiau jums paskambintų. Ar būsite pasiekiami dar kurį laiką?

— Taip, būsiu, maždaug iki pietų.

Vos baigusi pokalbį, Lorna perskaitė žinutę, gautą į naująjį slap-tą telefoną. Vos keli žmonės žinojo jo numerį.

Akimirksniu jos nuotaika šiek tiek pasitaisė.

Bet tuoj pat ir vėl subjuro, kai po kelių sekundžių nešiojamasis kompiuteris pyptelėjęs pranešė apie elektroninį laišką iš dar vieno jos dabartinio gyvenimo prakeiksmo — Pono Šlykštuolio:

Aš niekur nedingsiu, tad geriau atsakyk, nes vis tiek teks su manimi pasikalbėti. Užblokavai mano telefono numerį, bet nieko tokio, — ne tik žinau, kur gyveni, bet ir kas dedasi kitoje tavo lankomoje vietelėje, slaptoje vietelėje, ir kokius šlykščius dalykus ten išdarinėji. Susimąstyk, ar nevertėtų man grąžinti pinigų. Mano kantrybė jau senka, ponias Beling.